

În Londra se afla și casa familiei Darling, un loc unde Peter Pan poposea adesea. Acolo locuiau oameni care credeau în el. Domnul Darling nu era unul dintre ei, însă doamna Darling avea încă o inimă tânără care o făcea să creadă că Peter Pan întruchipa spiritul tinereții.

Apoi erau Michael și John. Pentru ei, nu încăpea nicio îndoială: Peter Pan exista cu adevărat. Însă, când venea vorba despre Peter Pan, Wendy era o adevărată specialistă.

În seara aceea, după ce Michael și John desenaseră harta unei comori pe cămașa cea nouă a tatălui lor, vocea domnului Darling răsună în toată casa:

– Copiii trebuie să crească, decretă el. Iar tu, domnișoară, de mâine nu mai dormi în camera copiilor, îi spuse lui Wendy.

Mânia se abătu chiar și asupra Nanei, cățelușa celor mici, pe care domnul Darling o trimise la culcare în curte.

În cele din urmă, doamna și domnul Darling pleacă la o petrecere, iar copiii se culcă cuminiți.

Curând, Peter Pan și micuța zână Clopoțica intră pe fereastra din camera copiilor. Peter cunoștea bine casa. Stătuse deseori ascuns sub fereastră să-l asculte pe Wendy citind povești despre Țara de Nicăieri.

Ultima oară însă, cățelușa Nana îi simțise prezența, și el fugise iute, abandonându-și umbra.

Se întorsese acum s-o recupereze, și Clopoșica o găsi numaidecât într-un sertar. Din păcate, umbra nu părea dornică să-și urmeze stăpânul. Sări prin toată încăperea, pe mobilă și pe jucării.

– Peter Pan! exclamă Wendy care se trezise din cauza zgomotului. Ce bine că te-ai întors să-ți cos umbra, ca să nu te mai necăjească altă dată. De mâine eu o să dorm în camera mea, îi mărturisii apoi Wendy lui Peter.

– Dar asta înseamnă să nu mai avem povești! Nici vorbă! Mergem în Țara de Nicăieri, unde copiii nu cresc niciodată.

– John, Michael, treziți-vă... Peter o să ne ducă în Țara de Nicăieri! strigă Wendy.

